

VESTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 16. april 2019

Sag BS-23651/2018-VLR
(14. afdeling)

A
(advokat Theresa Dam Andersen)

mod

Sydøstjyllands Politi - Ledelsessekretariatet
(advokat Elisabeth Andersen-Møller)

Retten i Horsens har den 19. juni 2018 afsagt dom i 1. instans (sag BS-150-715/2015).

Landsdommerne Erik P. Bentzen, Eva Staal og Bjarke Stig Andersen (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A, har gentaget sin påstand for byretten om frifindelse. Subsidiært har A nedlagt påstand om, at han skal betale et mindre beløb end krævet af Sydøstjyllands Politi – Ledelsessekretariatet.

Indstævnte, Sydøstjyllands Politi - Ledelsessekretariatet, i det følgende Politiet, har påstået, at A skal betale 179.850 kr. Subsidiært har Politiet nedlagt påstand om, at A skal betale 138.975 kr., mere subsidiært et mindre beløb end 138.975 kr., men højere end 98.100 kr., og mest subsidiært stadfæstelse, idet alle beløb kræves forrentet fra den 22. maj 2015.

Supplerende sagsfremstilling

Der er under ankesagen fremlagt uddrag af journal fra psykoterapeut Gitte Sperling, der angiver at have haft samtaler med B i 2½ måned i 2009-2010.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i erklæring af 28. juni 2018 på ny vurderet det varige mén til 55 %, og det fremgår af erklæringen, at det er den lægelige vurdering, at overfaldene i henholdsvis 2010, 2011 og 2012 ikke har medført en nævneværdig forværring af B's psykiske tilstand, og at der derfor ikke er grundlag for et fradrag i méngraden.

Sydøstjyllands Politi har den 13. september 2017 oplyst, at B ikke har anmeldt nogen af de andre overfald til politiet.

Forklaringer

A har afgivet supplerende forklaring.

A har forklaret, at han stadig er ansat som produktionsleder i ..., og han har været produktionsleder i snart 4 år. Episoden med B skete, som han forklarede i byretten. B slog helt umotiveret C på struben, og så slog han ud med hånden, hvori han havde et ølglas. Han ville bare have B væk og havde ikke til hensigt at udøve vold mod B.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

A har i landsretten gjort gældende, at et eventuelt regreskrav fra Politiet er forældet. Såfremt B havde psykiske gener inden for 6 måneder efter overfaldet, burde B have indset, at der kunne være et krav på godtgørelse for psykisk mén og på et tidligt tidspunkt rejst krav herom over for Erstatningsnævnet. Erstatningsnævnet skulle derfor have afvist kravet på godtgørelse for psykisk mén, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3, idet B først rejste krav om godtgørelse for psykiske gener efter januar 2013. Fristen i offererstatningslovens § 13 på 2 år er under alle omstændigheder overskredet, uanset om fristen regnes fra den 21. februar 2009 eller 6 måneder efter denne dato.

Vedrørende spørgsmålet om årsagsforbindelse har A for så vidt angår psykiske skader inden for en periode på 6 måneder fra den 21. februar 2009 anført, at der ikke er noget i journalen fra psykoterapeut Gitte Sperling, der dokumenterer, at B har haft psykiske skader inden for en periode på 6 måneder fra hændelsen den 21. februar 2009 og dermed symptomer, som kan begrunde den stillede

PTSD-diagnose. Gitte Sperling kan ikke have haft samtaler med B i ca. 2½ måned i 2009-2010, idet psykoterapeuten bl.a. skriver, at B føler, at han svigter sit barn, fordi han har svært ved at spille fodbold og tumle med barnet, og at han har været ude for, at øjet er faldet på gulvet, men han fik først øjet bortopereret i december 2011. B gav endvidere over for psykoterapeuten udtryk for bekymring over, om han kunne færdiggøre sin uddannelse. Samtalerne må have fundet sted i 2012 og ikke som oplyst af psykoterapeuten i 2009-2010. Egen læge skrev heller ikke i erklæringen af 17. marts 2010, der blev sendt til Erstatningsnævnet, noget om psykiske gener. B har efter appellansens opfattelse givet forkerte oplysninger til psykoterapeuten og Claus Refshammer, der har baseret sin erklæring på disse oplysninger. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring havde ikke i 2014 grundlag for at fastsætte det psykiske mén efter episoden i februar 2009 til 20 %, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har blot stædigt fastholdt vurderingen i juni 2018 efter at være gjort bekendt med alle overfald.

A gør ikke for landsretten gældende, at der i givet fald skal ske en nedsættelse efter erstatningsansvarslovens § 24, idet der i stedet henvises til offererstatningslovens § 6 a. Det gøres fortsat gældende, at B har udvist egen skyld ved at fremprovokere voldsepisoden.

Politiet har heroverfor anført, at kravet ikke er forældet, jf. Højesterets dom gengivet i U.2015.944. Erstatningsnævnet traf afgørelse den 30. oktober 2014, og stævning blev udtaget den 28. juli 2015 og således inden udløbet af forældelsesfristen. Bs advokat anmodede ved brev af 2. februar 2012 Erstatningsnævnet om at genoptage sagen, og der blev taget forbehold for senere at fremsætte krav om mén godtgørelse for psykiske gener, fordi B var blevet henvist til psykolog. Den 20. februar 2012 tilkendte Erstatningsnævnet yderligere godtgørelse for mén. Den 14. januar 2013 blev Erstatningsnævnet på ny anmodet om at genoptage sagen vedrørende mén, herunder for psykiske gener. Kravet om godtgørelse for de psykiske gener er ikke fremsat for sent, men selv hvis dette skulle være tilfældet, kunne Erstatningsnævnet have dispenseret, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3, sidste led. Det bestrides, at B har udvist passivitet, og at Erstatningsnævnet ikke skulle have været berettiget til at behandle kravet.

Vedrørende årsagsforbindelse har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring haft adgang til alle relevante sagsakter, herunder omfattende lægeligt materiale, og været bekendt med de øvrige overfald. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med deltagelse af lægekonsulenter vurderet, at det var hændelsen den 21. februar 2009, der har været årsagen til Bs psykiske gener, og denne vurdering er der ikke et sikkert grundlag for at tilsidesætte.

Landsrettens begrundelse og resultat

Forældelsesspørgsmålet

Erstatningsnævnet traf afgørelse den 30. oktober 2014, og der blev anlagt retssag i juli 2015 inden udløbet af forældelsesfristen, jf. Højesterets dom gengivet i U.2015.944. Der er ikke i Erstatningsnævnets afgørelse henvist til offererstatningslovens § 13, men under alle omstændigheder har nævnet haft hjemmel til at behandle ansøgningen fra 2013 om yderligere godtgørelse for varigt mén for de psykiske gener efter episoden den 21. februar 2009, idet nævnet kan behandle sene ansøgninger, jf. § 13, stk. 3, in fine. Landsretten finder derfor, at det mulige regreskrav fra Politiet ikke var forældet ved sagens anlæg.

Spørgsmålet om årsagsforbindelse

Som anført af byretten kræves der et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at tilsidesætte Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vurdering af méngraden og for at tilsidesætte Erstatningsnævnets afgørelse.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i udtalelsen af 28. juni 2018 fastholdt en méngrad på 55 %, idet det vurderes, at overfaldene i 2010, 2011 og 2012 ikke har haft nævneværdig indflydelse på méngraden.

Der må være en fejl i uddraget fra psykoterapeutens journal med hensyn til tidspunktet for samtalerne med B, idet samtalerne ikke kan have fundet sted gennem 2½ måned i 2009-2010. Landsretten tillægger derfor ikke oplysningerne fra psykoterapeuten nogen betydning ved afgørelsen af, om det kan lægges til grund, at de psykiske lidelser opstod som følge af voldsepisoden den 21. februar 2009.

Det fremgår af Claus Refshammers erklæring, at han var bekendt med, at B i 2011 på eget initiativ opsøgte behandling ved en psykoterapeut og dermed med, at det ikke var i 2009-2010, at Gitte Sperling havde samtaler med B. Landsretten lægger herefter vægt på erklæringen fra Claus Refshammer og hans diagnose om posttraumatisk belastningsreaktion/personlighedsændring efter en katastrofeoplevelse i februar 2009 samt på skønsmandens besvarelse af de stillede spørgsmål, herunder særligt spørgsmål 6, hvori det anføres, at de psykiske gener vurderes at være en følge af de fire overfald i perioden 21. februar 2009 til 30. september 2012, og at de tre sidste overfald som minimum har været med til at forstærke og vedligeholde diagnosen.

Landsretten er på denne baggrund enig med byretten i, at det kan lægges til grund, at Bs psykiske gener er en følge af alle fire overfald, og at der dermed er grundlag for at tilsidesætte Erstatningsnævnets afgørelse således at det ikke

alene er A, der gøres ansvarlig for den samlede psykiske méngrad. Landsretten kan endvidere tiltræde, at méngraden, der relaterer sig til episoden den 21. februar 2009, er fastsat til 10 %.

A blev i 2009 dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, og således som landsrettens præmisser i ankedommen af 25. august 2009 er formuleret vedrørende afgørelsen om skyldspørgsmålet og strafudmålingen, finder landsretten, at der ikke er grundlag for i medfør af § 6 a i offererstatningsloven at lempe erstatningsansvaret.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

Efter sagens udfald skal ingen af parterne betale sagsomkostninger for landsretten til den anden part, jf. retsplejelovens § 313, stk. 1.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten til den anden part.

